

har svigtet Sagkundskaben, og jeg tør vel vove et saa stærkt Udtryk som, at det har forraadt sin Livssag blot for at bevare Magten sammen med Venstre endnu en stakket Stund. Der er jo talt mange alvorlige Ord af Sagkundskaben i denne Sag, og jeg forstaar saa godt, at det ærede Medlem for 3die Kreds ikke følte nogen særlig Trang til at komme ind paa en Forhandling om dette Spørgsmaal her i Rigsdagen; det er sikkert heller ikke nødvendigt. Behandlingen af denne Side af Sagen besørges ganske udmærket i det ærede Medlems allieredes Presse, den konservative Presse, hvor den ene efter den anden af Hærens øverste Embedsmænd staar frem og bryder Staven over dette militært set ubrugelige Forlig, som nu skal jages igennem Rigsdagen.

Og dette Militærforlig er, som jeg sagde, ikke alene et Brud med Sagkundskaben, men ogsaa et Brud med den Forsvarsordning, som under saa voldsomme Kampe og saa stor Højtidelighed blev gennemført i 1909. Forsvarsordningen af 1909 var jo et Brud med den indtil da bestaaende Forsvarsordning. Mit Partis og det radikale Venstres Repræsentanter hævdede gennem mange Aar i den offentlige Agitation, at den Forsvarsordning, Landet havde før 1909, var ubrugelig militært set, idet Tropperne fra Jylland-Fyn sandsynligvis ikke vilde kunne naa over til Sjælland, hvis en Krig udbrød. Dette blev benægtet saavel af det konservative Folkeparti som af Venstre, men ved Forsvarsordningen af 1909 godkendte man det, der i Agitationen var blevet hævdet fra Socialdemokratiets Side — saaledes som man saa ofte har maattet gøre det. Ordningen af 1909 bestemte da, at Hovedmængden af Tropperne fra Jylland-Fyn skulde lægges paa Sjælland for at kunne være til Stede omkring den vigtigste Fæstning i vort Land, Hovedstaden, hvad der medførte, at der blev bygget nye, store og kostbare Kaserne i Holbæk, Roskilde, Ringsted, Slagelse og Vordingborg. Den Forsvarsordning, der nu stilles Forslag om, er af en saadan Art, at man forfærdes over den, idet den gaar tilbage til den gamle Ordning og lægger Hovedmængden af Tropperne i Jylland-Fyn. Ordningen af 1909 nedlagde den gamle Landbefæstning fra Provisorietiden, idet det erkendtes baade af Sagkundskaben og af alle politiske Partier, at denne Landbefæstning var ubrugelig, saaledes som Socialdemokratiet gennem hele Kampperioden havde hævdet, men Landbefæstningen blev erstattet af stærke

Søbefæstningsanlæg, der skulde beskytte Hovedstaden mod Søsiden. Der blev bygget nye Forter paa Saltholms Flak, ved Dragør og et Batteri ved Kongelunden, samtidig med at Armeringerne paa Avedøre Batteriet, Charlottenlundfortet og Middelfrandsfortet blev forstærket.

Der blev den Gang om den nye Forsvarsplan brugt mange og stærke Ord, som skulde berolige Befolkningen, for at den skulde tro, at vi nu havde et betryggende Værn. Venstres Medlemmer af Forsvarskommissionen skrev følgende i 1908: „Først og fremmest vil det være nødvendigt at styrke det faste Forsvar af København mod Sydsiden. Byen bør absolut sikres imod, at den ved Trusel om Bombardement fra Søen skal kunne tvinges til Underkastelse“. Jeg tror ikke, denne Udtalelse behøver nogen Kommentar. Det konservative Folkepartis Medlemmers Udtalelser var ikke svage, tværtimod. Det ærede konservative Folkeparti har aldrig, og allermindst i det militære Spørgsmaal, brugt svage Ord, men meget stærke Ord. Det konservative Folkeparti lider derfor ogsaa nu under sin Fortid paa dette Omraade. Det konservative Folkepartis Medlemmer, det daværende Højre, skrev i Forsvarskommissionens Betænkning følgende: „Paa Søsiden vil det om Dagen ikke være Fjenden muligt at komme Byen nærmere end 2 Mil fra Kongens Nytorv uden at udsætte sine i det givne Øjeblik uerstattelige Kampskibe for Ødelæggelse fra vore velbesatte Haubitsbatterier, og paa den Afstand kan et Bombardement ikke foretages.“ Det er saa stærke og kraftige Ord, sagt af to Partiers Repræsentanter i en Rigsdagskommission, at Befolkningen vel havde Grund til at stole paa dem. Naar man ser, hvad der er foregaaet siden, spørger man sig ofte fortvivlet: hvor har Ansvar været henne hos disse Folk, der har skrevet noget saadant? Har de da intet Ansvar haft overfor Folket og overfor det Fædreland, hvis Forsvar og Fordel de har holdt saa mange rørende Taler om? Thi efter at Forsvarskommissionen af 1909 har afgivet sin Betænkning, hvori disse to Erklæringer stod, er der kommet en Tid, der har kastet et Lys af en helt anden Karakter ind over Forsvarslovene af 1909. Verdenskrigen kom i August 1914. Den daværende Forsvarsminister spurgte allerede i den første Krigsmaaned den kommanderende General Giørtz og den kommanderende Admiral Koføed-Hansen, hvorledes det stillede sig med Hensyn til Forsvaret af Hovedstaden overfor et even-